Jak jsem málem přišla o život

Aneta Roušarová

S rodiči žijeme na vesnici ve Špilburku. Náš dědeček postavil rodinný dům na tom nejzazším kopci s výhledem na celou ves. Občas je to na draka, ale na druhou stranu po cestě do školy zhubnu. Ne že bych to potřebovala, ale občas to taky není na škodu.

V naší vísce toho moc nemáme. Starostníček se holt moc nenamohl. Táta často nadává, že si peníze cpe do kapes, a aby ho v řece zatížili. Já to osobně moc nechápu, ale snažím se do věcí dospělých moc neplést, i když se mi to ne vždycky povede. Moji drazí rodičové nejsou nijací hrubiáni, ale občas ten pohlavek přilítne. I přesto se ale všichni hluboce milujeme, a to hlavně v případech, když je jeden z nás v nebezpečí. Tenkrát jsem si vážně myslela, že to byla moje poslední štace na tomhle světě. Ale ono ne…

Byla středa odpoledne, když sluníčko prosvitlo mezi okny a vzbudilo mě z mého mobilního transu. Té krásné chvíle jsem zjistila, že jsem doma sama, protože rodiče odjeli za naší starou bábrlinkou, kam mně se určitě nechtělo. Naše bábrle bydlí až v Krajíčkově, což je nejen že daleko a člověk musí podstoupit zdlouhavou cestu autem, ale navíc je už kapičku senilní.

Většinou, když jsem zůstávala doma sama, mamulinka mi pořád volala a kontrolovala, jestli jsem nepodpálila dům, nezabila se, nebo neotevřela cizím lidem. Na tyhle věci byla až moc opatrná. Když jsem byla mladší, tak jsem bez ní nemohla ani na zahradu. Dodnes se moc strachuje, i když jdu jen do školy. Kdyby mělo být po jejím, tak by mě vozila tam i zpátky a já bych se na vzduch vůbec nedostala. Občas se u nás nedá dýchat a je dusno, ale většinu času za to může právě máma. Táta se jí pořád zastává, ale já vím, že ho to štve. Holt to neřekne, protože je pod pantoflem. Jednou si takhle stěžoval na mámin kuchařský výtvor. Potom jsme jedli měsíc v kuse jen ovocné knedlíky a občas se i stalo, že v nich tatínek nacházel pepř a další jiná nemilá překvapení. Je to s nimi na dlouho. Ale kdybyste to zkusili říct nahlas, tak byste vzbudili uragán a věřte tomu, že to vážně nechcete.

Mohlo uběhnout sotva půl hodiny, když v mém žaludku začalo nemilosrdně kručet. A jelikož já jsem prostě já, tak jsem se rozhodla něco uvařit. Já se nasytím, rodičové budou mít radost, a kdo ví, třeba mi prodlouží večerku. Líným krokem jsem se odploužila k lednici a vytahala z ní pár věcí, se kterými chci experimentovat. Rozhodla jsem se udělat palačinky, možná jsem si na poprvé mohla udělat třeba vajíčka, ale ta mi moc nechutnají.

Všechno potřebné jsem vyskládala na linku a vytáhla různé mističky a talíře. Jak se dělá těsto, to netuším, takže jsem do větší misky naházela, co mi přišlo pod ruku. Vajíčka rozklepnout neumím, takže ta jsem vynechala. Ale místo nich jsem tam dala olej, přišlo mi to jako vhodná alternativa. Když jsem dodělala svůj hokus pokus, našla jsem pod dřezem pánev. Bohužel špinavou. Nechtělo se mi to mýt, a tak jsem vytáhla plech a rozhodla se to dát do trouby. Co se může zkazit? Přece to nemůže být tak složité. Pousmála jsem se nad svým velice „chytrým“ plánem. Svůj šblemc jsem z mísy vylila na pekáč a strčila to do trouby. Troubu ovládat neumím, ale z televize a pořadů o vaření jsem zaregistrovala, že se má točit

takovým kolečkem. Bohužel nikde nezmínili kterým. Takže jsem si po slepu vybrala své vyvolené kolečko a přetočila ho na maximum. Moje oči se rozzářily a na tváři se mi vykouzlil vítězný úsměv. Máma pořád říkala, že si neumím pořádně ani namazat chleba, a hle jak jsem si poradila. Ta by koukala.

Uteklo půl hodiny, hodina a pořád žádné pípání. Rozhodla jsem se dojít svůj „majstrštyk" zkontrolovat. Kuchyně byla zavalená kouřem a v troubě zářilo žhavé světýlko. Inu, předpokládám, že tohle už jíst nebudu. Za chvíli se kouř valil celým domem. Začaly padat věci a všude, kam jsem dohlédla, zářila tmavě oranžová barva. Svůj milovaný telefon jsem nenašla. Jediné místo, kam mě napadlo jít, bylo do druhého poschodí a zavřít se ve svém pokoji.

No co? Nesmějte se mi, nikdy jsem požár nezažila. A navíc mi bylo 12, to mě omlouvá.

Vyrazila jsem po schodech vzhůru, a když už jsem si tak myslela, že jsem v bezpečí, má ruka se dotkla rozžhavené kliky. Docela to zabolelo, nebudu lhát. Moje třesoucí se nohy mi nedovolily se hnout a já tam zůstala stát v tom kouři, který mi připomínal ranní mlhu. Tu opravdu hustou, nefalšovanou mlhu, kvůli které se každý farmář bojí bouřky. Ale na rozdíl od mlhy, kterou jsem znala, tohle byl tichý zabiják, který se linul, kudy mohl, jako zákeřný had a škrtil moje plíce. Netrvalo to dlouho a padla jsem k zemi, a i přesto, že jsem se spánku bránila, moje víčka ztěžkla a pohltila mě tma.

Vzbudil mě až mimozemský, žlutý hmyz s alobalem na hlavě. Jaké to krásné probuzení. Ten hmyz se na mě chvíli koukal, ale poté mě zvedl a nesl mě někam do neznáma. Už jsem si představovala, jak se na jeho planetě seznámím s růžovými psy, protože proč ne.

Bohužel mi moji poklidnou představu zkazil, když jsem venku zahlédla rodiče. Oni vážně musí být všude. Mamulinka se ke mně rozběhla a začala mě drtit v objetí. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem si uvědomila, co se vlastně stalo. Náš dům byl kompletně v plamenech. Můj žaludek byl pořád hladový, můj oběd bůh ví kde, v krku jsem měla sucho, hlava se mi motala jako po pár pivech.. Ale nejhorší bylo to, že mě nezachránil žlutý hmyz a neseznámím se s růžovými pejsky. No, dokážete si představit to zklamání? Všechno to byli hasiči, kteří okupovali náš dům, a zatímco se ho snažili uhasit, já je z dálky pozorovala spolu s rodiči. Z dálky trochu vypadali jako včely, které se snažily probojovat do svého hnízda. Co se týče rodičů, moc nadšení z toho tedy nebyli. Táta mě chtěl přetrhnout jako hada, a máma argumentovala s tím, že jsem málem umřela. Upřímně, já si to uvědomila, až teď. Za tu dobu mi vůbec nedošlo, co všechno se stihlo stát. A zarazilo mě to.

Můj příběh dopadl dobře, ale jenom díky hasičům a jejich pohotovosti. Pořád je obdivuji za jejich nasazení, píli, a odvahu. Málokdo má totiž takovou odvahu vrhnout se do ohně. Bez nich bych tam nejspíš zůstala. Kdyby nebylo starého pána, který neměl nic na práci, a tak špehoval z okna, nevšiml si kouře za kopcem a nezavolal hasiče, už bych tu vážně nebyla. A to není legrace. Poučení zní, nikdy si nehraj, s čím nemáš, a pamatuj si číslo 150.